

ת"פ 1311/02/14 - מדינת ישראל נגד אליהו אסרף, דניאל זיגל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1311-02-14 מדינת ישראל נ' אסרף(עציר) ואח'

לפני
כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל
בעניין:

נגד

1. אליהו אסרף (הדיון בעניינו הסתיים)
2. דניאל זיגל (עציר)

גזר דין - נאשם מס' 2

הרקע:

נאשם מס' 2 (להלן: "הנאשם") הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה בצוותא לפי סעיף 406(ב) + סעיף 29(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 וסיוע לגניבה לפי סעיף 384 + 32 לחוק האמור.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26/1/2014 בשעה 9:30 לערך, הגיעו הנאשמים ואדם נוסף, שזהותו אינה ידועה (להלן: "האחר"), לביתה של גב' קרול בן יצחק בחשמונאים, ברכבו של נאשם מס' 1. האחר שבר את מנעול דלת התריס האחורית, פתח את הדלת, שבר את מנעול דלת הזכוכית הפנימית, נכנס לדירה ונעל את דלת הכניסה מבפנים.

הנאשם המתין מחוץ לדירה ושימש כתצפיתן, במטרה לאפשר לאחר להשלים את ההתפרצות והגניבה.

האחר גנב מתוך הבית תכשיטים, שעונים, מכשירי טלפון סלולריים וכסף מזומן, והעבירם לנאשם שהמתין מחוץ לדירה.

בעלת הדירה הגיעה למקום בשעה 9:45 לערך. היא מצאה את דלת הדירה נעולה, שמעה רעש הבוקע מתוכה והבחינה בנאשמים עומדים בשביל הסמוך לדלת האחורית. גב' בן יצחק קראה להם לעצור, אך הם ברחו, עד שנעצרו ע"י שכנים ושוטרים שהוזעקו למקום.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה טוענת כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. המאשימה סבורה כי במקרה זה יש לחרוג לחומרה ממתחם הענישה הנ"ל, בשל מסוכנותו של הנאשם.

עמוד 1

בטיעוניה ציינה המאשימה כי לנאשם עבר פלילי עשיר הכולל 10 הרשעות קודמות בגין 25 מעשי עבירה, מהם 11 מעשי התפרצות, בגין ריצה לא פחות מ-56 חודשי מאסר. הנאשם ביצע את העבירה הנוכחית פחות מחודש ימים לאחר ששוחרר ממאסר שהוטל עליו בשל מעשה עבירה קודם של התפרצות לבית מגורים וגניבה, ובזמן שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד כנגדו.

המאשימה טוענת כי העובדה שהמתלוננת הגיעה לדירה ופגשה את הנאשמים מחוצה לה, וכן העובדה שהנאשם נעצר, בין היתר, ע"י שכנים, מלמדות כי היה קיים חשש להתפרצות אירוע אלים.

בסופו של דבר ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 30 חודשים, להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה וכן להטיל עליו מאסר על תנאי וקנס.

הסנגור מצדו טען כי לצורך קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם יש להתחשב בכך שהנאשם לא שבר בעצמו את מנעולי הכניסה, לא נכנס בעצמו לדירה ולא הוא זה שבחר מה לגנוב ממנה. כמו כן, הנאשם הגיע למקום ברכב בו נהג נאשם מס' 1.

עוד טען הסנגור כי לא ניתן להתעלם מהעונש שהוטל על נאשם 1. לטענתו, הנאשמים הורשעו במעשי עבירה זהים, ועברו של נאשם 1 מכביד בהרבה. למרות זאת, בין נאשם 1 לבין המאשימה הוסכם על הסדר טיעון לפיו הוטל עליו עונש מאסר למשך 11 חודשים, כולל הפעלת מאסר מותנה למשך חודשיים.

לטענת ב"כ הנאשם, טיעוני המאשימה אשר לקשיים הראייתיים שעמדו בבסיסו של הסדר הטיעון עם נאשם 1, יפים גם ביחס לנאשם.

הסנגור הדגיש את הודאתו של הנאשם, אשר חסכה זמן שיפוטי רב וייתרה את הצורך בהעדתם של אזרחים רבים.

לאור זאת ביקש הסנגור להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 13 חודשים, הכולל בחובו 7 חודשי מאסר בצירוף הפעלה במצטבר של 6 חודשי המאסר המותנה.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן פירט בתסקיר שערך כי הנאשם הופנה לטיפולו מספר פעמים לאורך השנים. תקופות ביטא הליך טיפולי ראשוני, נימנע מלעשות שימוש בסמים והתמיד בעבודה. אולם תקופות הוא שב למעורבות פלילית וניתק את הקשר עם גורמי הטיפול.

במסגרת מעצרו הנוכחי שולב הנאשם בפרויקט גמילה, אולם בחלוף כ-5 חודשים נשר מהפרויקט הטיפול - שיקומי ביוזמתו.

שירות המבחן ציין כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על המעשים בהם הורשע, אך תיאר תחושות בושה בשל התנהלותו מול המתלוננת ואמפתיה בנוגע לטראומה וחוסר הביטחון שגרם לה.

בסופו של דבר נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, אך מצא כי יש מקום לשקול את שילובו בטיפול גמילה מסמים במסגרת מאסרו.

דין והכרעה:

התפרצות לדירת מגורים גורמת לרוב צער כבד ועוגמת נפש רבה לקורבן העבירה, ופגיעה חמורה בפרטיותו. כבר נפסק לא אחת כי אין לראות בעבירת התפרצות כעבירת רכוש גרידא, שכן הפריצה אינה רק לבית הקורבן, במובן הפיזי של המילה, אלא, בעיקר, חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם. בכך פוגע המתפרץ במעשיו פגיעה חמורה בתחושת הקורבן כי ביתו הוא מבצרו, וגורם לו לתחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון (ראו: ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** 31/12/2008, ע"פ 3297/10 **וולקוב נ' מדינת ישראל** 24/05/2012).

בפסיקה נאמר בהקשר זה:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים"
(רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** 16/3/2014)

נקל לתאר את תחושת הקשות של המתלוננת השבה לביתה בבוקרו של יום, מוצאת כי הדלת נעולה, שומעת רעשים הבוקעים מתוך הדירה ומבחינה בנאשמים עומדים בסמוך לכניסה האחורית. אין ספק כי הנאשם פגע פגיעה לא מבוטלת בתחושת הביטחון של המתלוננת.

כאמור, על פי עובדות כתב האישום, החוליה הגיעה למקום ברכב בו נהג נאשם 1, והאחר הוא זה שהתפרץ, פיזית, לדירה. עובדות אלה אינן מלמדות כי הנאשם היה שותף לתכנון העבירה מראש. נראה כי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה נמוך במידה מסוימת מחלקו של האחר, וגבוה מחלקו של נאשם 1. האחר הוא זה שהתפרץ בפועל לבית שבר את המנעולים וגנב רכוש מהדירה. לעומת זאת, נאשם 1 לא נטל חלק בהתפרצות עצמה, אלא הסיע את החוליה למקום, והחזיק ברשותו רכוש שהושג בהתפרצות.

ברם, אין להתעלם מכך שמעשי העבירה בוצעו בצוותא חדה, כאשר אחד מחברי החוליה מתפרץ לבית והאחר משמש כתצפיתן. עוד אין להתעלם מכך שמעשה ההתפרצות בוצע תוך שבירת מנעולי הדלתות.

בהתייחס למדיניות הענישה הראויה בעבירת התפרצות לבית מגורים נקבע בפסיקה:

"בסדרת פסקי דין אשר ניתנו על ידינו ועל ידי ערכאות אחרות, ושחלקם עמד במבחנו של בית המשפט העליון ואושר, הרי שעונשי המינימום שהוטלו על מי שפרץ לבית מגורים, וגם מקום בו הייתה זו הפעם הראשונה, היה מאסר בפועל של 12 חודש. עונש זה אף אושר על ידי בית המשפט העליון במסגרת רע"פ 547/08 דוד טוקרס נ' מדינת ישראל".

(עפ"א (נצ') 10908-07-08 **בן סעדון נ' מדינת ישראל** 15/9/2009).

בהתחשב באמור ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 9684/05 **כהן נ. מדינת ישראל** 20/10/2005, רע"פ 7778/05 **שיר נ. מדינת ישראל** 11/9/2005, רע"פ 4834/05 **משראוי נ. מדינת ישראל** 19/6/2005, ת"פ (שלום פ"ת) 3489/06 **מדינת ישראל נ' גנקין** 3/1/2007, ת"פ (שלום י-ם) 11683-12-11 **מדינת ישראל נ' חסאסנה** 20/2/2013, ת"פ (שלום י-ם) 5003/08 **טוויל נ' מדינת ישראל** 14/1/2013) נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

לצורך קביעת העונש בתוך מתחם הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הודאתו, אשר חסכה מזמנם של העדים הרבים המפורטים בכתב האישום ומזמנם של הצדדים, והביאה לחיסכון במשאבי המערכת. ברם, אין להתעלם מכך שההודאה ניתנה בפתח ישיבת ההוכחות.

עוד יש להתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות הלא פשוטות של הנאשם, כמפורט בתסקיר שירות המבחן, בעובדה שהנאשם עצור זה למעלה משנה ובעונש שהוטל על נאשם 1.

ברם, אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה יש להטיל על הנאשם עונש זהה לזה שהוטל על נאשם 1. כידוע, הודאה בעובדות כתב האישום פירושה שאלו העובדות המהוות תשתית לגזר הדין שייגזר (ע"פ 8314/03 **רג'אח נ' מדינת ישראל** 7/6/2005). בית המשפט איננו אמור להתייחס בגזר הדין לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן ובראיות אחרות בתיק, בפרט כאשר הצדדים הגיעו להסדר טיעון מוסכם, אשר במסגרתו תוקנו עובדות כתב האישום (עפ 5677/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** 18/6/2012). על פי עובדות כתב האישום הנאשמים הגיעו לדירה יחד, ברכב בו נהג נאשם 1. אולם שלא כנאשם, נאשם מס' 1 לא נטל חלק בהתפרצות, אלא קיבל לידי רכוש שנגנב מהדירה.

לחובתו של הנאשם עומד עברו הפלילי, הכולל לא פחות מ-10 הרשעות קודמות, בעבירות רבות ומגוונות, מהן 9 עבירות התפרצות למקום מגורים/תפילה, 2 עבירות ניסיון התפרצות כאמור, 13 עבירות גניבה וכן עבירות סמים ואלימות. עוד עומדת לחובת הנאשם העובדה שביצע את העבירות זמן קצר בלבד לאחר שסיים לרצות את עונשו בשל עבירות התפרצות וגניבה קודמות, ובעת שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד כנגדו. האמור מלמד כי יש טעם בטענת המאשימה לפיה יש להרחיק את הנאשם מהציבור כדי להגן עלשלום הציבור.

ברם, לנוכח המשקל שיש לתת לעונש שהוטל על נאשם 1, בהתחשב ביתר השיקולים הנ"ל לקולה, ובתקווה כי זו הפעם הנאשם ישכיל להשתלב בטיפול גמילה מסמים במסגרת מאסרו, נראה לי כי העונש המתאים לנאשם מצוי בחלקו העליון של מתחם הענישה, וכי אין לחרוג ממנו לחומרה.

אני דן אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

- 1.** מאסר בפועל למשך 18 חודשים החל מיום מעצרו (26/1/2014).
 - 2.** אני מורה על הפעלת עונש מאסר למשך 6 חודשים כפי שנפסק על תנאי על ידי בית משפט השלום בנצרת בת"פ 2970-01-13 ביום 1/10/2013, לריצוי באופן מצטבר.
סה"כ ירצה הנאשם 24 חודשי מאסר מיום מעצרו.
 - 3.** מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור איזו מהעבירות בהן הורשע.
- שב"ס מתבקש לבחון אפשרות לשילוב הנאשם בטיפול גמילה מסמים במסגרת מאסרו.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.**
- ניתן היום, כ' שבט תשע"ה, 09 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.**